

Özet

Sömürgeciliği, bir metropol ve bir koloni arasındaki yabancı yönetimin ikili bir ilişkisi olarak temsil eden standart dekolonizasyon anlatısının aksine, sömürgecilik, eşit olmayan bir entegrasyon ve ırk hiyerarşisi içerir. Savaşlar arası dönemde imparatorluğun doğrudan yabancı yönetimi olmaksızın, kurumsal olarak esnek olduğu öne sürülse de, her zaman hiyerarşi düzenine sahip, uluslararası bir toplum ortaya çıkaran adaletsiz hukuki, siyasi ve ekonomik entegrasyon süreçlerini içermiştir; bunların örneği olarak hepsi önceden bağımsız, hatta Milletler Cemiyeti'nin üyeleri olan, ancak çeşitli biçimlerde müdahaleye, gözetime ve düpedüz işgale maruz kalan Etiyopya, Haiti ve Liberya gösterilebilir.

Eşitlikçi bir dünya düzenini güvence altına alma projesi olan, "sömürgecilik karşıtı dünya kurma" olarak adlandırılan yeni imparatorluk kavramının üç özelliği vardı: yasal kendi kaderini tayin hakkının uygulanması, Afrika ve Karayipler'de bölgesel federasyonların kurulması ve son olarak yeni bir Uluslararası Ekonomik Düzen. Bu anlayış temelinde, kendi kaderini tayin hakkının düşüşü ve çağdaş uluslararası düzenimizin kökenleri, 1970'lerde başlayan ideolojik ve kurumsal dönüşümlerde bulunabilir.

21. Yüzyılda İmparatorluk ve Dekolonizasyon

Profesör Adom Getachew

Worldmaking after Empire: The Rise and Fall of Self-Determination, uluslararası hukuka retorik bir bağlılıktan bile feragat eden, on yıldan fazla bir süre boyunca yeniden dirilen Amerikan emperyalizmi bağlamında tasarlandı. Kitabı, ilk defa İtalya'nın Osmanlı kontrolündeki Libya'yı işgali sırasında hava saldırılarının yapılmasının yüzüncü yılında, 2011'de meydana gelen NATO'nun Libya bombalaması bağlamında tasarlıyorum. Okuyucular, 2011 bombalamasının yeni uluslararası "Koruma Sorumluluğu" (R2P) normuna atıfta bulunularak meşrulaştırıldığını hatırlayacaktır. R2P'nin üç unsuru vardı. Bunlardan ilki, her bir devlette nüfusları toplu vahşet suçlarından korumaya ilişkin birincil sorumluluğu belirler. İkincisi, uluslararası topluluk "Devletleri bu sorumluluğu yerine getirmeleri konusunda cesaretlendirmeli, bu konuda onlara yardımcı olmalı ve Birleşmiş Milletler'i erken uyarı kapasitesi oluşturma konusunda desteklemelidir". Son olarak üçüncü unsur, bir devletin koruma sorumluluğunu açıkça yerine getirmediği durumlarda "Güvenlik Konseyi aracılığıyla zamanında ve kararlı bir şekilde toplu eylem"i gerektirir.¹ Yeni bir formülasyon ve 1990'larda "insani müdahale" olarak adlandırılan kavram için bir çerçeveyi daha net bir şekilde tanımlama çabası olmakla beraber, bu yeni ilke, Soğuk Savaş sonrası uluslararası düzenin temel ilkeleri egemen eşitliğin ve müdahalesizliğin olarak azaltılmasını temsil ediyordu.

Siyaset teorisi alanında, özellikle 1990'ların sonu ve 2000'lerin başı olmak üzere bu dönem, egemen ve egemen eşitliğin normatif olarak azalmasının Vestfalya sonrası bir düzenin gelişi olarak görüldüğü kozmopolitliğe olan ilginin yeniden canlandığına şahit oldu. İnsan haklarının evrenselliği ve bireyleri uluslararası hukukun öznesi olarak tanıma olasılığı hakkında önemli sorular sorsa da, bu alan, Avrupa emperyalizminin ilgili tarihlerini ve miraslarını doğrudan hesaba katmadı. Spesifik olarak, kozmopolit siyaset teorisinin temelini oluşturan II. Dünya Savaşı sonrası dünyanın hikayesi, devletler arasındaki yönetim ilişkilerini temel alan uluslararası bir düzenin, bireylerin haklarını barındırmak ve korumak için kademeli olarak dönüştürüldüğü bir hikayeydi. Bu tarihi anlatı, Avrupa'nın savaş sonrası dönem deneyimine derinden bağlıydı. Kozmopolitizmi ve enternasyonalizmi aslen Holokost ve devletler arası savaşın krizine verilen yanıtlar olarak görüyordu. Yirminci yüzyılın sorunu, bu bakımdan aşırı ve kısıtlanmış bir durumdu. Kozmopolit teorisinin sorduğu soru ise, egemen devlet üzerinde yasal ve siyasi kısıtlamaların nasıl yaratılacağıdır.

Worldmaking, imparatorluk ve ona karşı mücadeleyi yirminci yüzyılın sorunu olarak ele aldığımızda ortaya çıkan farklı bir dizi uluslararası siyaset ikilemlerine işaret etmeye çalışıyor. Nihayetinde, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda dünyanın büyük bir kısmının egemenliğe sahip olduğu söylenemezdi. Ayrıca, Afrika kökenli Amerikalı W.E. B. Du Bois'dan Martinikli Aimé Césaire'e, emperyalizm karşıtı eleştirmenler, Avrupa savaş hikayesinin bile devletler arası ilişkiler sorununa indirgenemeyeceğini veya Avrupa ile sınırlandırılmayacağını savunmuşlardır. Bunun yerine, (diğer eleştirmenlerle birlikte) II. Dünya Savaşı krizlerinin sömürgeci kökenlerine dair bir açıklama geliştirmiş-

23 Kasım 2021

lerdir. Du Bois'ye göre, önce "dünyanın her yerinden renkli insanlara karşı, dünyayı yönetmek için doğmuş bir Üstün Irk ve onu savunmak adına" uygulanmayan bir "toplama kamplarında Nazi vahşeti, toptan sakatlama ve cinayet yoktu".² Césaire'e göre, "Roma emperyalizmi antik dünya için ne ise, modern dünya için sömürge girişimi de odur: Felaketin başlangıcı ve Facianın öncüsü."³ Bu doğrultuda, Trinidadlı Marksist ve Kwame Nkrumah'ın danışmanı George Padmore, Afrika'daki İngiliz emperyal yönetimini tanımlamak ve analiz etmek için "kolonyal faşizmi" terimlerini ilk defa kullanmıştır.⁴

Worldmaking, imparatorluk ve ona karşı mücadeleyi yirminci yüzyılın sorunu olarak ele aldığımızda ortaya çıkan farklı bir dizi uluslararası siyaset ikilemlerine işaret etmeye çalışıyor.

Worldmaking'de imparatorluk temel kaygı olduğunda hangi dünya görüşlerinin ortaya çıktığı ile başlıyorum. Bu, imparatorluğun nasıl düşünüldüğüne dair ikinci bir soruyu ortaya çıkarıyor. Diğerlerinin yanı sıra Nnamdi Azikiwe (Nijerya), Du Bois (Amerika Birleşik Devletleri), Michael Manley (Jamaika), Nkrumah (Gana), Julius Nyerere (Tanzanya) ve Eric Williams (Trinidad) dahil olmak üzere Afrikalı, Afrikalı Amerikalı ve Karayipli entelektüellere ve devlet adamlarına odaklanarak, imparatorluk sorununa farklı bir yaklaşım çiziyorum. Standart dekolonizasyon anlatısı sömürgeciliği, bir metropol ve bir koloni arasındaki yabancı yönetimin ikili bir ilişkisi olarak temsil ederken, eşit olmayan bir entegrasyon ve ırk hiyerarşisi içeren daha geniş bir emperyalizm düşüncesi inşa ediyorum. Savaşlar arası dönemdeki siyahi sömürgecilik karşıtı eleştirmenler, imparatorluğun kurumsal olarak esnek olduğunu savundular. Bu, her zaman doğrudan yabancı yönetim biçimini almıyordu, ancak her zaman hiyerarşik düzene sahip bir uluslararası toplum üreten eşit olmayan yasal, siyasi ve ekonomik entegrasyon süreçlerini içeriyordu. Bu "eşit olmayan entegrasyon" biçiminin örnekleri, tamamı önceden resmen bağımsız ve hatta Milletler Cemiyeti üyesi olan, ancak çeşitli müdahale, gözetim ve düpedüz işgal biçimlerine maruz kalan Afrika ve Karayip devletleridir (Etiyopya, Haiti ve Liberya).

Uluslararası düzenin merkezi bir özelliği olarak ırksal hiyerarşiden bahsetmek, üzerine çalıştığım entelektüellerin bakış açısından, üç Afrika ve Karayip devletinin durumu ve deneyimiyle sınırlı değildi. Bunun yerine, transatlantik köle ticareti tarihinden ortaya çıkan küresel bir renk çizgisinin hikayesiydi. Örneğin, hem Du Bois hem de Padmore, siyah işçiliğinin ekonomik sömürsünün, yeni dünya köleliği ile sömürgeciliği birbirine bağladığını savunmuştur. Padmore'a göre, Amerikalardaki özgürleşmenin "Afrikalıların köle statüsünü" sona erdirdiği düşünülürken, Afrika'daki emperyal genişleme "yerlileri ücretli köleliğe zorlamıştır".⁵ Yeni dünya köleliği ve sömürgecilik sırayla ve yapısal olarak bağlantılıydı. Yeni emperyalizm, özgürleşmeyi ve siyasi ve ekonomik vatandaşlığın Amerika Birleşik Devletleri'nde ve Amerika kıtasındaki diğer devletlerde yeni özgür bırakılmış köleleri kapsayacak şekilde genişletilmesindeki başarısızlığı takip etti. Afrika'nın Talanı, özgürleşmenin ardından ortaya çıkan ırksal hiyerarşileri küreselleştirdi. Bu bağlamda, W.E. B Du Bois'in sıklıkla alıntılanan "yirminci yüzyılın sorunu renk çizgisi sorunudur" sözü, bir metaforun ziyade savaşlar arası dönemde Afrikalı ve Karayipli sömürgecilik karşıtı eleştirmenler tarafından imparatorluğun anlamını yeniden biçimlendirilmek üzere bir analizdir. Bu yeniden biçimlendirmeden, Yeni Dünya köleliğini ve Afrika'nın Talanını birbirine bağlayan geçiş çizgisinin, ırksallaştırılmış bir tahakküm ve sömürü yapısı olduğu, köleleştirme adlı bir imparatorluk anlatısı ortaya çıkmıştır.

Bu imparatorluk anlayışı, eşitlikçi bir dünya düzenini güvence altına alma projesi olan "sömürgecilik karşıtı dünya kurma" olarak adlandırdığım kavramı çerçeveler ve yönlendirir. Sömürgecilik karşıtı dünya kurmanın üç özelliği vardır: yasal kendi kaderini tayin hakkının uygulanması, Afrika ve Karayipler'de bölgesel federasyonların kurulması ve son olarak yeni bir Uluslararası Ekonomik Düzen.

Geniş anlamda *Worldmaking* üç müdahalede bulunur. İlk olarak, imparatorluğun kölelik olduğu görüşüne karşı olan çerçeveden, kendi kaderini tayin hakkı bile yeni bir ışık altında ortaya çıkıyor. Kendi kaderini tayin hakkı büyük ölçüde, önce Woodrow Wilson tarafından ifade edilen, daha sonra Birleşmiş Milletler Şartı'nda kutsallaştırılan mevcut uluslararası normların bir uzantısı ve detaylandırılması olarak görülüyor. Ancak gösterdiğim üzere, kendi kaderini tayin hakkının güvence altına alınması, uzatma-

23 Kasım 2021

lı ve bağımsızlık ve eşitliği evrenselleştirerek daha önceki kendi kaderini tayin hakkına başvuruda niteliksel bir kırılmaya işaret eden bir süreçti. Egemen eşitliğin bir Avrupa inovasyonu değil, Avrupa'nın çevre bölgelerinin bir projesi olduğunu da tartıştım. Yirminci yüzyılın başlarında Latin Amerika devletlerinden başlayarak, sömürgeleştirilmiş dünya uluslararası eşitlik talebini ileri taşıdı. Bunu yaparken de uluslararası eşitliğin anlamını derinleştirdi. Tartışılan egemen eşitlik, sadece eşit yasal statü iddiası değil, aynı zamanda uluslararası toplumda eşit karar verme gücünün temeli ve ekonomik yeniden dağıtımın temeliydi.

Kendi kaderini tayin hakkı büyük ölçüde, önce Woodrow Wilson tarafından ifade edilen, daha sonra BM Şartı'nda kutsallaştırılan mevcut uluslararası normların bir uzantısı ve detaylandırılması olarak görülüyor. Ancak, kendi kaderini tayin hakkının güvence altına alınması, uzatmalı ve bağımsızlık ve eşitliği evrenselleştirerek daha önceki kendi kaderini tayin hakkına başvuruda niteliksel bir kırılmaya işaret eden bir süreçti.

İkincisi, *Worldmaking*, ulus inşası ve dünya inşasının hangi bakımlardan ikiz ve birbiriyle iç içe geçmiş siyasi projeler olduğunu ortaya koyuyor. İncelediğim birçok eleştirmen için, milliyetçilik ve enternasyonalizmin birleştirilmesi gerekiyordu. Bunun nedeni, en sert ifadesiyle, imparatorluğun uluslararası yapısının sömürülen ulusları içermesiydi. Özellikle Karayipler bağlamında, Williams ve Manley ada devletlerini tamamen emperyal tahakkümün ürünü olarak görür. Yerli halkların kökünün kazanmasından sonra adaların insanlandırılmasından, bağımlı ekonomik ilişkilerle tuzağa düşürülmelerine kadar, Karayipler'in

“ulusal”ı her zaman uluslararası ve emperyalı. Benim görüşüme göre, sömürgecilik karşıtı dünya kurma, bu aşırı dışa dönüklük biçiminin sonuçlarıyla hesaplaşmaktan doğdu. Siyasi bir programdan ziyade analitik bir programa dönüştürülen enternasyonalizm ve milliyetçiliğin birleşimine dair bu içgörü, post-kolonyal siyasi projenin krizine daha yakından bakmanın temeli olabilir. Yani, ulus inşası ve dünya kurma ikiz ve iç içe geçmiş siyasi projeler ise, post-kolonyal devletlerin başarısızlıklarını yalnızca kendi iç dinamikleri açısından değerlendiremeyiz. Post-kolonyal devlet oluşumunun özgüllüğüne uyum sağlamak, “kendi kaderini tayin hakkının düşüşüne” damgasını vuran siyasi ve ekonomik krizleri anlamaya yönelik her türlü çabanın merkezi bir unsurudur.

Son olarak, bu sömürgecilik karşıtı dünya kurma tarihi, Soğuk Savaş sonrası dönemde Amerikan emperyalizminin belirli unsurları için farklı bir köken hikayesi tespit edebileceğimizi gösteriyor. Spesifik olarak, Amerika'nın uluslararası hukuktan ayrılmasının bu sömürgecilik karşıtı dünya kurma momentine dayandırılabilceğini öne sürüyor. BM, 1945'te liberal bir uluslararası düzeni kurumsallaştırmaya çalışan, özünde bir Amerikan eseri, kuruluşundan otuz yıl sonra Amerikan politika yapımcılar ve devlet adamları, sömürgecilik karşıtı milliyetçilerin bir dekolonizasyon siyaseti arenasına dönüştürdükleri uluslararası bir örgütle karşı karşıya kaldılar. 1960'larda, postkolonyal devletler, yabancı yönetimin kalıntılarına ve özellikle Güney Afrika'daki Apartheid rejimine meydan okumak için yeni kendi kaderini tayin hakkını devreye soktukça, sömürgecilik karşıtı milliyetçilerin BM'yi “post-kolonyal devrim” sahası olarak yeniden şekillendirmesi ile Amerika Birleşik Devletleri'nin uluslararası örgütü “iş birliği, toplu güvenlik ve Amerikan merkezli mutabakat forumu” olarak görmesi arasındaki uçurum ve çatışma netleşti.⁶ Bu sömürgecilik karşıtı uyumlaştırma karşıtı tepkiler ve Soğuk Savaş'ın kısıtlamalarının gevşetilmesi göz önüne alındığında, bunu Amerikan'ın savaş sonrası uluslararası kurumlardan yavaş yavaş ayrılması izledi. Amerikalı politika yapımcılar, uluslararası kurumları yeniden kabul etmek yerine, uluslararası normların dahil edilmesini reddeden ve uluslararası yetkilendirme olmaksızın askeri müdahaleyi savunan “yeni bir egemenlikçiliği” benimsediler.⁷

23 Kasım 2021

BM, 1945'te liberal bir uluslararası düzeni kurumsallaştırmaya çalışan, özünde bir Amerikan eseri, kuruluşundan otuz yıl sonra Amerikan politika yapıcılar ve devlet adamları, sömürgecilik karşıtı milliyetçilerin bir dekolonizasyon siyaseti arenasına dönüştürdükleri uluslararası bir örgütle karşı karşıya kaldılar.

Bu bakış açısından, kendi kaderini tayin hakkının düşüşü ve çağdaş uluslararası düzenimizin kökenleri, 1970'lerde başlayan ideolojik ve kurumsal dönüşümlerde bulunabilir. İmparatorluk sonrası bir dünyanın geniş kapsamlı isteklerini ve ütopyik vizyonlarını kurtarmak ve yeniden inşa etmek için yapılacak daha çok iş var. Bunu yaparken amacımız, daha önceki momentlerin vizyonlarını basitçe yeniden ortaya çıkarmak değil, bunun yerine bunları şimdiki zamanımızı yeniden şekillendirebilecek parlama noktaları olarak kullanmak olmalıdır.

Küresel iklim krizi, yeni otoriterlik biçimlerinin yeniden canlanması ve iç savaşların söz konusu olduğu çağdaş dünyamız, farklı analitik bakış açıları gerektirecektir. Emperyalizmin eleştirisini sürdürmek önemli olsa da, bu gibi eleştiriler, egemen eşitlik kisvesi altında post-kolonyal devletlerin en kötü şekilde suistimal edilmelerini korumayı reddeden, güçlü bir otoriterlik karşıtlığı ile birleştirilmelidir. Üstelik, sömürgecilik karşıtı dünya kurucuların uluslararası ve yerel dönüşümün faili olarak hala sömürge sonrası devlete tutundukları yerlerde, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Black Lives Matter (Siyahların Yaşamları Değerlidir) ve Nijerya'daki polis şiddeti karşıtı hareket #EndSARS gibi oluşumlar, devletin derin bir eleştirisini dile getirmektedir. Bu yollarla sömürgecilik karşıtı bir dünya kurma zamanımızla uyumsuz görünüyorsa; tazminat talebinde, sömürge sonrası borçların iptali çağrılarında ve iklim değişikliğinin getirdiği eşit olmayan yüklerin eleştirisinde devam eden bir küresel eşitsizlik eleştirisini başlatmış olduğu da unutulmamalıdır.

Dipnotlar

- 1 BM Genel Kurulu. (2005), *2005 Dünya Zirvesi Sonucu: Genel Kurul tarafından kabul edilen karar*, A/RES/60/1, http://www.un.org/en/development/desa/population/migration/generalassembly/docs/globalcompact/A_RES_60_1.pdf. Ayrıca bkz. Getachew, "The Limits of Sovereignty as Responsibility," *Constellations* 26 (Haziran 2019): 225-240
- 2 W. E. B. Du Bois, "Colonies and Moral Responsibility" (1946), *Du Bois'ın International Thought*, ed. Adom Getachew ve Jennifer Pitt (New York: Cambridge University Press, yakında yayınlanacak).
- 3 Aimé Césaire, *Discourse on Colonialism*, çev. Joan Pinkham (New York: Monthly Review Press, 2000), 74.
- 4 George Padmore, *How Britain Rules Africa* George Padmore (London: Wishart Books, 1936).
- 5 Padmore, *How Britain Rules Africa*, 386.
- 6 Ryan Irwin, *Gordian Knot: Apartheid and the Unmaking of the Liberal World Order* (New York: Oxford University Press, 2012), 132.
- 7 Aslı Bâli ve Aziz Rana, "Constitutionalism and the American Imperial Imagination," *The University of Chicago Law Review* 85 (Mart 2018): 257-92

Yazar Hakkında

Profesör Adom Getachew Chicago Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümünde öğretim üyesidir. Lisans eğitimini 2009 yılında Virginia Üniversitesinde ve doktorasını 2015 yılında Yale üniversitesinde tamamlamıştır. Siyasi tarih düşüncesi, ırk ve imparatorluk teorileri ile post-kolonyal siyasi teori konularında araştırma yapan bir siyaset bilimi teorisyenidir. Çalışmalarında, Afrika ve Karayipler'in entelektüel ve siyasi tarihlerine odaklanır. *Worldmaking After Empire: The Rise and Fall of Self-Determination* adlı ilk kitabı yirminci yüzyılda dekolonizasyon sürecinin zirve döneminde, Siyahi Atlantik sömürgecilik karşıtı milliyetçilik siyasi düşüncesinde ortaya konulan kendi kaderini tayin etme hakkını yeniden yapılandırmaktadır. Profesör Getachew'ın yazıları birçok akademik dergide yayınlanmış ve uluslararası alanda birçok ödül almıştır.

23 Kasım 2021

İnsanlık ve Gezegen İçin Ortak Ufuk Tasavvuru

Dünya son derece sorunlu bir dönemden geçmektedir ve tüm insanlık derin bir kriz içinde görünmektedir. İnsanlık küresel düzeyde olduğu kadar tek tek ülkeler düzeyinde de ciddi ekonomik, sosyal, kültürel, çevresel ve siyasi, krizler yaşamaktadır. Karşı karşıya kalınan meydan okumalar finansal çöküşlerden iklim değişikliğine, uluslararası terörizmden bölgesel çatışmalara, mülteci sorunundan yabancı düşmanlığına kadar çok çeşitli alanlarda ortaya çıkmaktadır.

Yaşanan krizler ve Pandemi ile ağırlaşan sorunlar romantik küreselleşme söylemlerini büyük oranda geçersiz kılmaktadır. Tarih akmaya devam etmektedir. Ancak, insanlığın ortak sorunlarına içe kapanarak, kutuplaşarak, önyargıları artırarak bir cevap bulunamayacağı da çok açıktır. Sorunlarımız ne kadar ağır olursa olsun, asla değiştirilemez bir kader ile karşı karşıya değiliz. Yaşadığımız sorunların esas olarak insanın yaptıklarından kaynaklandığı ve yine insani bir çabayla aşılabileceği inancındayız. Dünyanın birçok bölgesinde yaşanan bu derin krizi aşmak için çok farklı arayışlar olduğunu biliyoruz.

Bilinçli, sabırlı ve ortak bir çaba ile insanlığın yaşadığı sorunları aşabiliriz. Dünyanın çok farklı kültür ve coğrafyalarındaki haysiyetli insanların daha fazla dayanışma göstermesinin vakti çoktan gelmiştir. Tüm kimliklerimizin ötesinde insan onurunu esas alarak konuşma zamanıdır. Hakikati ve adaleti eksen olarak gören onurlu insanların ittifakı, insanlık için yeni bir dayanışma dönemi başlatabilecektir. Onurlu bir gelecek mümkündür. Dünyanın birikimi ile ve dünyaya hitap ederek yürüyecek bu süreçte, Türkiye'nin coğrafi, tarihi ve kültürel özellikleri ile ayrıcalıklı bir konuma sahip olduğuna ve insanlığın bu ortak çabasına ev sahipliği yapabileceğine inanıyoruz.

Proje kapsamındaki hedefimiz, dünyanın önde gelen düşünürlerini bir araya getirerek, gücünü insan haysiyetinden alan, insanlığa ortak bir ufuk sunmak için insanlığın ve gezegenin geleceğini bütünsel bir sinerji ile inşa etmeyi amaçlayan uluslararası bir fikir platformu oluşturmaktır. Kapadokya Üniversitesi olarak bu konudaki vizyonumuz; dünyanın önde gelen düşünürlerinin insanlığın ve gezegenimizin ortak geleceği için tasavvurlarını ortaya koyacakları, gözlemledikleri meydan okumalar ile fırsatları paylaşacakları bir akademik çalışmaya zemin sunmaktır.

Proje hakkında detaylı bilgiye <https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr> adresinden ulaşabilirsiniz.

Kapadokya Üniversitesi (<https://kapadokya.edu.tr>) Nevşehir'in Ürgüp ilçesinde yakın dönemde kurulmuş bir vakıf üniversitesidir. Üniversite; çıkış noktası evrensel uygulaması milli olan bir eğitim anlayışıyla, Türkiye'yi 21. Yüzyılı gerçekçi bir şekilde yorumlayabilen ve bundan dolayı görüşleri önem ve değer gören, kendi alanında yetişmiş, bilgisini paylaşmaktan mutluluk duyan ve güvenilir yeni nesil kamuoyu önderleri yetiştirmektedir. Kapadokya Üniversitesi, akademik ve mesleki olmak üzere birbirlerinden feyz alan ve destekleyen iki sütunlu bir sistemi başarılı bir şekilde uygulamaktadır.